

Ei olleks tülli eggas kõhtokäimist. Keik, püs-
sid ja sulled, tangid ja haamred, sahhad ja
äkked, lusikad ja waagnad olleks ilma as-
jata. Innimeste aeg lähhäfs iggawaks, nad
lähhäfsid ašowiteks jassutama, ehet wahhiks
sellite maas ja aigutaks ennast surnuks.

Jo nüüd teate, kus maailma keskpaik on?

Keik lomad, mis on Jummai toond
Ja mis ta Ma peäl ette toond,
Ni hästi lind, mis ofsa peäl
Ja neljajalgne kargab teål, —
Keik omma lodud seädo siis
On igga ühhel omma wiis;
Kes metsa poobsas römo näab,
Kui temma senna rahbul' jäab.
Et sui ful passaw, talwe kilm,
Mil monni wihm ja tuiso ilm
Ta nahbast, ihhusit läbbi lõob,
Ei soio siiski, mis ta sõob.

Waat innimest! mis temma teeb:
Ta lomad, viljad, fallad sõob;

Mis maast ja merrest fätte saab,
Keik läbbi omma ferre aab —
Ja siiski on tal häddä nälgi
Ja tühhi kõht jo murre wõlg;
Et prugib ärtra kiwwid, puud,
Seal jures waewab kondid, luud, —
Ja ifka polja kõhho eest,
Kes tagga aiaab iggameest!

Miks end ifka asjata
Koormad lia murrega?
Miks sa lahkud Jummalast
Ja temma armo sannast? —
Eks sa veel ei unnest ärka,
Egga sedda moista, märka,
Et sind sõma, joma pärast
Polle Issand lonud targast! —
Wotta, hakka mótlema:
„Ma pean ükskord surrema!”
Siis jáab mahha warra, rikkus, —
Hingel festab Jesu heldus.